

nuotta

Tynkkysen sukuseuran tiedotuslehti

N:o 20 Maaliskuu 2013

Paljon elettyä elämää: Hertta Tynkkysen tarina s. 9

Kuva: Arja Kangas

Lapsuudessa soitettiin ja laulettiin paljon. Hertta Tynkkyseltä löytyy vieläkin papan vanha mandoliini, jota tuli soitettua joskus nuorempana. Enää ei mandoliinin soittelu taivu, vaikka otteet ja sävelten tapailu muistuvat mieleen soittimeen tarttuessa.

TÄSSÄ NUMEROSSA mm:

Tynkkysten juuret	s. 3
Someron Tynkkysen maratoonareita.....	s. 5
Onko Lontoon jälkeistä elämää	s.6
Vaaran Peruna Punkaharjun vuoden yrittäjä	s. 8
Serkukset väittelivät tohtoreiksi.....	s.14
TV muutti kaiken - paitsi minut; Sebastian Tynkkynen	s.15

Seuramme nykyisen hallituksen kolmivuotiskausi on loppuillaan. Toimintasuunnitelma on toteutunut hyvin, Yhdistyksemme toimintamuodot ovat vakiintuneet ja jäsenmäärä on pysynyt vakaana. Olemme liittyneet Sukuseurojen Keskusliittoon jäseneksi.

Seuraavaa kautta on jo suunniteltu. Suosittu sukumatka esim. on kesällä 2014. Se suuntautuu todennäköisesti Novgorodiin, Petseriin, jossa on kuuluisa luostari, Pihkovaan ja Setumaahan, joka historiallisesti on kuulunut Viroon. Setukaiset ovat läheistä sukukansaaamme. Tarkoituksena

Puheenjohtajan tervehdys

on saada kosketus heidän värikkääseen omaleimaiseen kulttuuriinsa. Suuri tavoitteemme sukukirja julkaistaan alkuvuodesta 2016. Sukutuotteisiin on tulossa uutuutena oma sukuvaakunamme esittävä ensimmäisen luokan ikipostimerkki. Otamme mielellämme

vastaan ehdotuksia uusiksi sukutuotteiksi ja seuramme toimintamuodoiksi.

Toivotamme sydämellisesti Tynkkynen suvun suurin joukoin tervetulleeksi sukukokoukseen ja sukujuhlaan. Paikkana on tällä kertaa Itä-Karjalan Kansanopisto Punkaharjulla. Päivä on 10. elokuuta 2013. Siellä otamme mielellämme vastaan myös uusia jäseniä. Muistathan, että sukuseuraan kuulumalla teet parhaiten kunniaa Tynkkysten edellisille sukupolville.

Jouko Tynkkynen
Puheenjohtaja

Taas on yksi vuosi mennyt edellisestä nuotanvedosta. Miten meneekin aika nykyisin niin nopeasti. Edelliset jutut on toki luettu ja varmaan melkein unohdettukin, mutta uutta pakkaa sen kun vain ehtii kertomaan.

Tämänkertaisessa hengentuotteessamme on taas suvun ”sankaritarinoita” vuoden varrelta. Näitä kootessa ja painoasuun saattettaessa täytyy olla rinta rottingilla, olla ylpeästi Tynkkynen.

Valitettavasti kaikista maineteoista ei ole lehtemme toimitukseen kantautunut viestiä, joten monta kertomisen arvoista asiaa jää poisikin.

Ihan kaikkea emme myöskään saa mahtumaan näiden kansien

Päätoimittajan palsta

väliin, mutta toivon, että tieto kulkee edelleen myös tänne päin. Viestintä on kaksisuuntainen tapahtuma. Ruokkikaa toimitusta, kiitos.

Olemme saaneet julkaistavaksi ilon aiheita niin hengen- kuin ruumiinkulttuurinkin aloilta. Monipuolinen on sukumme osaaminen ja osallistuminen.

Nuotta-lehden kautta onnittelemme suvun tuoreita tohtoreita, yrittäjiä, muusikoita ja urheilijoita ja Herttaa

runoteoksen julkaisemisesta.

Tynkkysten juurista kertova tarina DNA-tutkimuksen pohjalta on mielenkiintoinen, aikaperspektiivin hahmottaminen ei ole tosin ihan helppo.

Maaailmassa ja mantereissakin on mahdantanut tapahtua melkoisia mullistuksia kerrottuna ajanjaksona, mutta lähistoriamme on kuitenkin melko selkeä.

Kiitän kaikkia lehden ylöspanoon osallistuneita. Jatkamme lehden toimittamista edelleenkin, mutta suurin tavoite seuraavaan sukujuhlaan mennessä on sukukirjan aikaansaaminen.

Esko Tynkkynen
Päätoimittaja

Tynkkysten juuret 60 000 vuoden takaa

Suomalaisten juurista on esitetty teorioita jo vuosisatojen ajan. Kielemme ja ulkonäkömme eivät ole kaikkien mielestä sopineet yhteen. Olemmeko tulleet idästä vai lännestä, vaihtaneet kieltä vai onko alkuperäinen ulkonäkömme jotenkin muuttunut rotusekoituksen seurauksena?

Viime vuosiin asti kaikki on kuitenkin ollut enemmän tai vähemmän arvailua ja spekulointia. Moderni geenitutkimus on tuonut tähän muutoksen. Testit ovat nyt halvenneet niin paljon

että halvimmat versiot voi tilata parilla kymmenellä dollarilla.

Tilasin professori Lauri Koskisen vätämän Suomi DNA-projektin kautta Arizonan yliopiston Family Dna-testin. Viikon odotuksen jälkeen posti toi kirjeen, joka sisälsi kolme pientä putkiloa. Kukin sisälsi pienen harjan, jolla otettiin testi posken sisäpuolelta. Pari viikkoa palautuksen jälkeen sain ensimmäiset tulokset.

Vastauksen mukana tuli salasana ja käyttäjätunnus verkkosivulle jonne kaikki minun ja muiden testattujen tiedot on kätevästi koottu. Sieltä löytyy kartta, joka osoittaa, mitä reittiä esi-isät ovat Afrikasta nykyisille kotisijoille vaeltaneet.

Toiseen karttaan voi merkitä varhaisimman tuntemansa esi-isän asuinpaikan ja sitten verrata sitä muiden samantyyppisen perimän omaavien sijainteihin. Lisäksi löytyy tietokanta, josta löytyvät niiden testin ottaneiden nimet ja sähköpostiosoitteet, jotka ovat antaneet nämä tiedot julkistaa.

Uskomatonta omissa tuloksissani oli käytännössä niiden yllätyksellisyys. Kuulun isältä pojalle periytyvään haploryhmään N, johon 60 % kaikista suomalaisista miehistä kuuluu (ja savo-karjalaisista vielä useammat). Henkilö, joka on geneettisesti lähinnä minua tässä suunnattomassa tietokannassa, on nimeltään Kosonen. Hänen aikaisin tunnettu esi-isänsä on Säämingin pitäjältä, kuten myös minun aikaisin tunnettu esi-isäni.

Webbisivun mukaan on lähes sataprosenttinen varmaa, että meillä on ollut yhteinen esi-isä, joka on elänyt noin tuhat vuotta sitten.

Isältä pojalle periytyvässä Y-kromosomissa tapahtuu joskus mutaatioita ja nämä mutaatiot taas periytyvät seuraaville sukupolville. Tietynlaisiin mutaatioihin perustuen eri Y-kromosomityytit on jaettu 20 ns. haploryhmään, A:sta T:hen. Nämä pääryhmät taas on jaettu

alaryhmiin, jotka on erotettu numeroin ja kirjaimin, kuten minun ja monen muun suomalaisen N1c1.

Esi-isät ovat aloittaneet taipaleensa keskisen Afrikan itäosasta noin 60 000 vuotta sitten. josta he ovat vaeltaneet Arabian niemimaalle. Tällä välillä, noin 50 000 vuotta sitten, osa Australian alkuausukkaiden ja Pohjois-Amerikan intiaanien esi-isistä oli jo eronnut joukosta.

Noin 45 000 vuotta sitten he olivat saapuneet nykyisen Saudiarabian pohjoisosaan, josta he jatkoivat matkaa nykyiseen Iraniin. Näillä seuduilla, noin 25 000 vuotta sitten, useimpien skandinaavien, hollantilaisten ja monien länsisuomalaisen esi-isät erottautuivat joukosta ja jatkoivat matkaa Kreikan, Italian, Ranskan ja Alankomaiden kautta Skandinaviaan, haploryhmä I.

Samoihin aikoihin myös haploryhmä J, monien Välimeren maiden ihmisten esi-isät menivät omille teilleen. Haploryhmä G, monet Balkanin ja Pakistanin

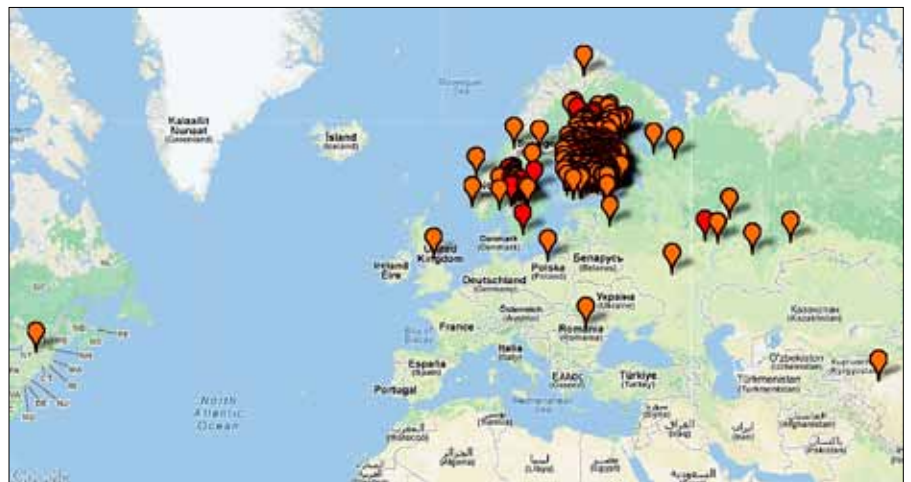
asukkaiden esi-isät, erkanivat ryhmästä noin 20 000 vuotta sitten samoilla seuduilla.

Nykyisestä Iranissa haploryhmä R, eli hyvin monen sekä Itä- että Länsi-Euroopan asukkaiden esi-isät, suuntasivat Eurooppaan. Tästä ryhmästä erottuivat sekä monien Etelä-Amerikan Intiaani- että Pohjois-Venäjän asukkaiden tiet Kaukasuksen vuorilla.

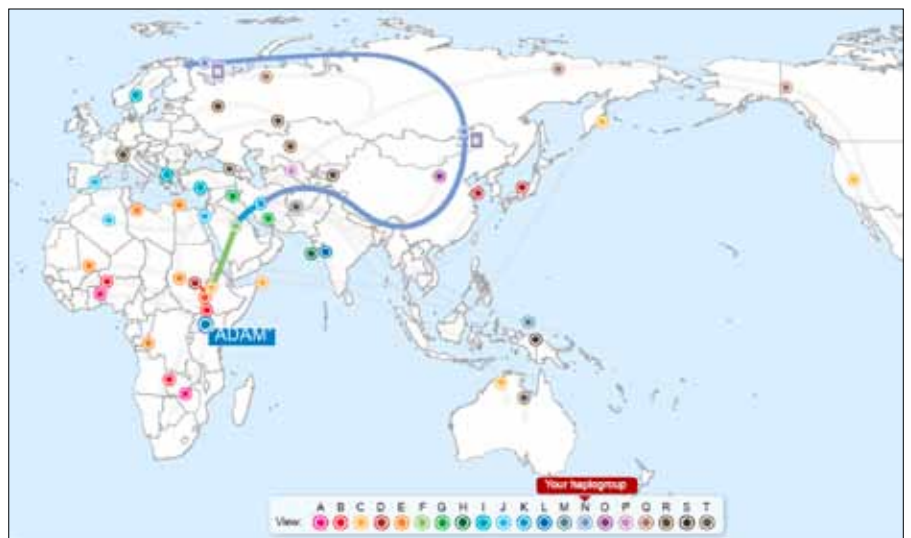
Minun ja useimpien suomalaisten esi-isät sen sijaan jatkoivat matkaa itään yli Himalajan Kiinaan, jossa he kääntyivät pohjoiseen. Noin 10 000 vuotta sitten he olivat nykyisen Mongolian itäkulmassa. Nykyiset itä-aasialaiset olivat eronneet joukosta jo 50 000 vuotta sitten Afrikassa, nykyisessä Sudanissa.

Oman ryhmämme matka sen sijaan jatkui Sisä-Siperiaan, josta reitti kääntyi länteen ja kohti Suomea. Euroopassa olemme pieni vähemmistö, noin 2 % kokonaisväestöstä.

Sisä-Siperia on yhä se alue, jossa ryh-

Tynkkysten DNA maailmankartalla.

mämme on yleisin, noin 20 % väestöstä, kun taas noin 40 % siperialaisista kuuluu ryhmään C ja 20 % ryhmään Q, joihin myös monet Amerikan intiaanit kuuluvat. Noin 7 % kuuluu Länsi-Euroopan suurimpaan ryhmään R ja toiset 7 % Etelä-Aasian suurimpaan ryhmään Q.

Kartta, joka osoittaa geenisukulais-tenä tunnettujen esi-isien jakauman, on myös mitä yllätyksellisintä luettavaa. Punaiset pisteet keskittyvät Suomeen ja tarkemmin zoomatessa aivan erityisesti Karjalan kannaksen pohjoisosaan Laatokan länsirannalle ja Etelä-Savoon. Useimmilla on nen-loppuinen tai lyhyt karjalainen sukunimi. Tämä tukee teoriaa siitä, että Tynkkysen muuttivat Savoon Karjalan Jämsästä.

Mielenkiintoista on sinänsä huomata, että pisteitä löytyy varsin kaukaakin maamme ulkopuolelta. Otin yhteyttä pariin joukosta selvästi erottuvaan yksilöön, koska he olivat ystävällisesti julkaisseet sähköpostiosoitteensa. Vladimir, ydinfyysikko Moskovan yliopistosta, oli testin ottamiseen asti pitänyt itseään kelpo venäläisenä mutta ihmeekseen havainnut olevansa sekä isänsä että äitinsä puolelta Tverin karjalainen. Ruotsin laajentuessa syvemmälle Karjalaan, osa ortodoksisesta alkuperäisväestöstä muutti Moskovan lähelle Tveriin välttääkseen käännätyksen luterilaisuuteen.

Samanlainen yllätys, mutta ehkä mieluisampi, oli tieto suomalaisista sukujuurista ollut tietokirjakirjailija mr. Petersonille Kaliforniasta. Hänen minnesotalainen isänsä oli aina ollut ylpeä ruotsalaisista sukujuuristaan. Geenitesti kuitenkin osoitti esi-isien olleen Värmlannin suomalaisia.

Norjassa asuvana minusta on ollut yllättävää havaita, että Etelä-Norjasta löytyy niin paljon savolaista syntyperää olevia norjalaisia. Syy tähän on, että osa Värmlannin suomalaisista jatkoi matkaa Norjan suomalaismetsiin, kun kaskenpoltto Ruotsissa kiellettiin. Suomalaisvaikutus näkyy vieläkin monissa paikannimissä, kuten Finnstad ja Finnerud Os- lon ympäristössä. Huomasin myös ole-

vani sukua entiselle työtoverilleni, jonka sukunimi on Storsveen (= isopalo, siis suuri kaski).

Osa Värmlannin ja Savon suomalaisista muutti Norjan sijasta nykyisissä Delawaren, New Jersey ja Pensylvanian osavaltioissa sijainneeseen Ny Sverige-siirtokuntaan, joten Yhdysvalloista löytyy myös paljon vanhaa suomalaista väestöä.

Listani häniltä (eli ei mikään lähisukulainen) löytyi myös brittiläistä sukujuurta oleva amerikkalainen Dale Chapelow. Meilailumme tuloksena kävi ilmi että Dale oli eläkeläisenä todella paneutunut aiheeseen. Hän oli jopa julkaissut pienen tutkielman aiheesta ”Y-kromosomi haploryhmä N” käyttäen yleisiä tiedostoja. Hän kertoi teoriastaan, jonka mukaan N-ryhmä oli tullut Eurooppaan viidessä aallossa.

Ensimmäinen oli hyvin pieni ja sekoittui nopeasti muihin eurooppalaisiin jo ennen viimeistä jääkautta. Toinen saapui Itämeren tienoille, kun jää alkoi vetäytyä 10 000:ta vuotta sitten. Eestiläisten esi-isät, joista osa myös levittäytyi Lounais-Suomeen ja Skandinaviaan (Dale uskoo polveutuvansa tästä ryhmästä, ja että noin 5 % viikingeistä kuului ryhmään N).

Kolmannen aallon mukana tuli pieni osa nykyisten balttien, puolalaisten ja tsekkien esi-isistä ja neljännessä useimmat länsisuomalaiset.

Viides ja viimeinen aalto olivat itäsuomalaiset, savolais-karjalaiset. Dale vahvisti minun olevan tyypillinen itäsuomalainen ”Forest Finn”.

Yksi minua eniten muistuttavista amerikkalaisista Kososista oli osallistunut venäläiseen Rurikid Dynasty DNA-projektiin. Osa venäläisistä ruhtinaista on aina väittänyt polveutuvansa viikinkiä

Ruurikista, joka aikanaan perusti Venäjän. Testaamalla nykyään hengissä olevia ruhtinaiden jälkeläisiä saatiin selville, että suurin osa näistä tosiaan polveutuu miehestä, joka on elänyt oikeaan aikaan, ja että tämä mies, siis Rurik, on kuulunut haploryhmään N1c1. Suomalainen

Tavast-suku osoittautui olevan varsin lähellä Rurikin sukua. Kososella (ja siten myös minulla) ja Ruurikilla on nähtävästi ollut yhteinen esi-isä joka on elänyt noin 7000 vuotta sitten.

Testi oli todella hintansa väärä. Olen käyttänyt lukemattomia iltoja materiaalia tutkien ja geenisukulaisien kanssa keskustellen. Oli ilahduttavaa todeta, että oma sukhistoriamme täsmää täysin yhteen geenitietojen kanssa. Hyvin mielenkiintoista oli huomata oman sukhistorian liittyvän konkreettisesti suurempaan historian tapahtumiin.

Yrjänä Tynkkynen

Kirjoittaja, sukuvaakunamme suunnittelija arkkitehti Yrjänä Tynkkynen (s.5.2.1065) on tuusulalaisten Pirkko ja Jouko Tynkkynen esikoispoika. Hän suoritti amerikkalaisen ylioppilastutkinnonvaihto-oppilaana Kaliforniassa NortTahoe highschoolissa ja suomalaisen ylioppilastutkinnon Jokelan lukiossa. Arkkitehdiksi hän valmistui Gratzin teknillisestä yliopistosta Itävallassa ja Trondheimin teknillisestä korkeakoulusta Norjassa. Hän on toiminut arkkitehtina Norjassa 20 vuotta. Hän on Norjan arkkitehtiliiton ja Suomen arkkitehtiliiton (SAFA) jäsen. Perheeseen kuuluvat norjalainen vaimo Einejord ja lapset Solveig (10 v.), Alvar (7v.) ja Gunvor (4 v.).

yrjana.tynkkynen@gmail.no
<http://www.familyreedna.com/>
<http://www.familyreedna.com/public/finland/default.aspx/pmw/>
www.ysearch.org
<http://www.familyreedna.com/public/rurikid/index.aspx>

Someron Tynkkysen ovat maratoonareita

Somero 27.1.2013

Tervehdys varsinaisten immeisten maasta oikeitten immeisten maahan!

Minä olen Esko Tynkkynen ja olen syntynyt Kerimäen Riikolan kylässä 11.6.1952. Kansakoulun käytyäni ja metsätöitä tehtyäni löin hanskat nautaan ja lähdin Imatralle ammattikouluun, jossa sain täydellisen metallialan koulutuksen.

Imatran terästehtaasta siirryin morsiamen, Mirjam Kinnusen, perässä Turun telakalle putkimieheksi. Ostimme pienen maapaikan Kiikalasta, jossa oli jopa emakkosikala.

Mutta kun pluspuolelle ei paljon jäänyt, rakennettiin Somerolle omakotitalo, jossa on asuttu jo 30 vuotta. Leipä on tienattu maatalouslomittajina.

Urheilu on seurannut meitä koko elämän. Se on erittäin tärkeä ja kantava voima. Olemme juoksussa hyvin tasväkinen pari. Mirjam on maratoneilla ja yleensä pitkillä matkoilla aivan maailman kärkeä veteraanisarjoissa.

Näin kertoi Esko kirjeessään, kun pyysin häntä kirjoittamaan pariskunnan terveisiä. Lisäksi hän lähetti valokuvia ja lehtileikkeitä, joista on poimintoja ohessa. Juoksijapariskunnasta on kirjoitettu lehdissä paljon vuosien varrella. Muun muassa Juoksija-lehdessä oli pitkä haastattelu vuonna 2004. Kansikuvan juoksijoina he esiintyivät Juoksija-lehden nume-

rossa 6 vuonna 1993.

Veteraanikisoja

Veteraaniurheilijoitten MM-hal kilpailut huhtikuussa 2012 Jyväskylässä olivat suomalaismenestys. Yhtenä mitalistina oli Mirjam. Naisten 55-vuotisten sarjassa hän voitti MM-kultaa maastojuoksun joukkuekilpailussa ja puolimaratonin joukkuekilpailussa. MM-hopeaa hän sai puolimaratonilla ajalla 1.35,27 ja MM-pronssia 8 km:n maastojuoksusta ajalla 38,25. Molemmat kilpailevat edelleen SM-tasolla veteraanikisoissa. Palkintokorokkeelle on vuoden 2012 aikana kiivetty kymmenisen kertaa. Intohimoinen harrastus on vuosien mittaan kerryttänyt lukemattoman määrän upeita elämyksiä ympäri maailman: 58 juostua maratonia ovat vieneet pariskuntaa idässä aina Pekingiin ja lännessä puolestaan Havaijille asti. Maratonit juostaan yleensä ilman aikataivoja. Mutta jos Mirjam on sarjassaan kärjen tuntumassa, silloin hän sanoo heipat isännälle ja lisää vauhtia. Kilpailumatkojaan on rahoitettu juoksuverolla, jonka he ovat ideoineet juoksijatoverinsa kanssa. Jokaisesta lenkki-kilometristä he laittavat 50 senttiä syrjään matkakassaa varten, ja homma on toiminut.

Vapaaehtoistyötä

Energisellä pariskunnalla on halu auttaa myös muita. He ovat mukana vapaaehtoistyössä ulkoiluttamassa ikäihmisiä Someron Lamminniemen hoi-

tokodissa, jotta asukkaat saisivat tilaisuuden virkistyä raittiissa ulkoillassa. Vapaaehtoistyössä korostuu ennen kaikkea sosiaalinen kanssakäyminen. Kun auttajana on yksi ja sama ihminen, vanhus saa häneen ajan mittaan henkilökohtaisen kontaktin, vaikkei ehkä muuten enää pystyisi osallistumaan keskusteluun isommassa ryhmässä. Aktiivinen pariskunta vannoo liikunnan ennaltaehkäisevään ja hyvää mieltä tuovaan vaikutukseen. Sen avulla he myös haluavat auttaa niitä, jotka ovat toisten avusta riippuvaisia: ikäihmisiä ja vammaisia.

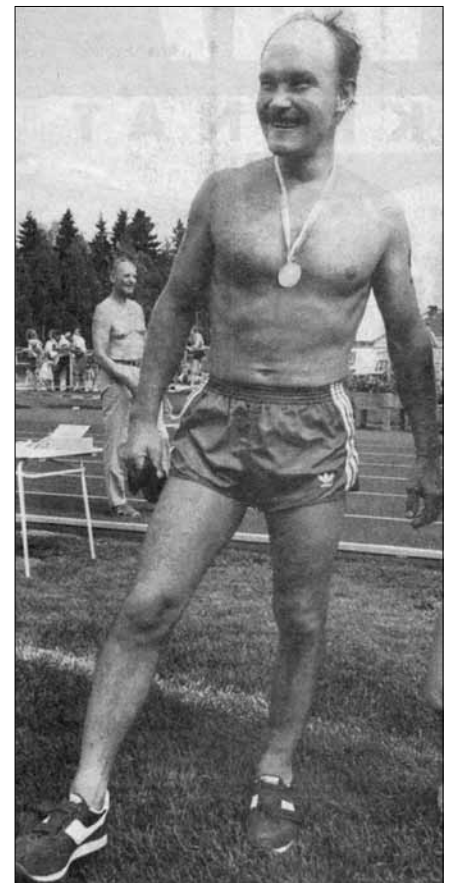
Tuomo Tynkkynen

Mirjam os. Kinnunen on syntynyt 28.5.1953 Iisalmen Pörsänmäessä.

Eskon vanhemmat
Veikko Tynkkynen ja Aino ent. Raitaranta os. Anttonen
Isovanhemmat
Albin Tynkkynen ja Ulrika os. Karjalainen

Mirjam ja Esko Tynkkynen harjoittelivat vuorijuoksua Kolilla ennen Sveitsin kisaa.

Esko Tynkkynen on 7-kertainen Someron teräsmies

Onko Lontoon jälkeistä elämää?

Lontoon paralympialaiset 29.08.-09.09.2012

Onko Lontoon jälkeistä elämää? Sitä kysymystä pyörittelin paljonkin päässäni taistelllessani itseäni kisakoneeseen. Takana oli paljon hikeä ja kyyneleitä, ja nyt se sitten olikin yht'äkkiä siinä. En varmasti ollut ainoa, joka oli sattanut tähän tavoitteeseen tehden monia valintoja vain yhtä päämäärää silmällä pitäen. Ja nyt oli tullut aika lunastaa panokset. Ihanaa ja pelottavaa.

Suomen 35 urheilijan vahvuinen paralympiajoukkue matkusti Lontoon Olympic willageen kolmessa ryhmässä. Miesten ja naisten maalipallojoukkueet kuuluivat ensimmäiseen ryhmään, koska treenit ja pelikenttiin tutustuminen vievät jonkin verran aikaa. Matkaan lähdettiin 23.08.2012. Opaskoirani Pilvi ei päässyt mukaan, vaan sai ansaitun mummolaloman vanhempieni luona Savonlinnan Kallislahdessa. Pähkäilin pitkään koiran mukaan ottamisen haittoja ja hyötyjä, ja päädyin tähän lopputulokseen muun muassa siksi, että Iso-Britanniaan koiran vieminen on melko vaikeaa ja joukkueurheilijana liikun enimmäkseen muiden mukana. Pitkät yksinolot ja vaativat olosuhteet olisivat olleet herkälle oppaalleni hankalia. Myöntää täytyy, että kisojen aikana tuli monta kertaa ikävä opaskoiran tuomaa itsenäistä liikkumista ja vapautta, mutta parempi näin.

Vaikka tällainen suuri kilpailu onkin melkoinen spehtaakkeli ja mahtava kokemus, joutenolo ja ajan tappaminen käyvät helposti hermoille. Konkarit, joihin itsekkin toiskertalaisena lukeudun, tietävät sen toki jo etukäteen, mutta kyllä se taivastelu ensikertalaisiltakin loppui viikossa. Joka päivälle oli harjoitus, mutta muu aika täytyy täyttää itse keksimälleen ohjelmalla. Pari ensimmäistä päivää menee paikkojen kartoittamiseen, mutta kylä on loppujen lopuksi melko pieni. Ennen kisoja ei ole myöskään suositeltavaa lähteä pitkille nähtävyy skierroksille tai shoppailemaan rankasti. Kyseessä on kuitenkin isoihin kisoihin valmistautuminen, ja H-hetkellä kaiken täytyy olla fyysisesti ja psyykkisesti juuri oikeassa jamassa.

Lontoo oli todella panostanut paralympialaisiin. Oli uskomatonta havaita, kuinka suuri juttu se siellä oli. 17000 vapaaehtoista oli töissä erilaisissa tehtävissä aina kadunlakaisusta opastamiseen ja ruoka- ja vaatehuoltoon. Ei voi

Avajaismarsilla.

kuin kiittää, miten hienosti kaikki toimi. Tunsimme itsemme todella tervetulleiksi, ja tästä hyvänä esimerkkinä oli tervetuliaispaketista löytynyt pikku lahja. Kouluissa ympäri maan oli tehty käsitöitä, jotka sitten toimitettiin näin urheilijoille. Omasta paketistani löytyi pieni tilkkutyö, jonka oli tehnyt Emilia 6 v. Harmittava vain, ettei hän ollut laittanut siihen mitään yhteystietoja, että olisin voinut kiittää.

Kisakylässä ja suorituspaikoilla kaiken A ja O on agreditointikortti. Minkä tahansa muun asian voit unohtaa, mutta tätä läpyskää et. Sen takana ovat kulkuluvat, ruokailu ja matkustaminen. Joka paikassa sitä joutuikin vilauttelemaan aluksi, mutta loppuajasta pelkkä fuksi-annunainen nauha niskassa pilkottamassa tuntui riittävän. Kisakylän tungoksesta huolimatta naama oli ilmeisesti tullut jo tutuksi. Hieman nauratti, että kisakylään päin pääsi yleensä yhdellä turva- ja agreditoinnin tarkastuksella, kun taas ulospäin jouduit esittämään lupasi joskus neljästikin. Massiivisista turvajärjestelyistä muistuttivat myös öisin pöräävät helikopterit kylän yllä. Sitä emme kuitenkaan saaneet selville, oliko olympialaisten aikaan lähistöllä oleillut lentotukialus vielä paikalla. Turvajärjestelyitä selitti paljon sekin, että Britannian kunnikaalliset kunnioittivat kisoja monesti läsnäolollaan.

Ruokailut kisakylässä hoituvat hehtarin kokoisessa teltassa, josta löytyy

ruokaa kaikilta maailman kolkilta. Ensimmäiset päivät kuluvatkin lähinnä siinä, että kiertää kaikki tiskit ja runsaudenpula suorastaan pökerryttää. Sekin into laantuu kuitenkin melko nopeasti, koska ruoka on päivästä päivään melko samanlaista. Ja ruisleipää tuli kova ikävä. Tällä kisakylässä oli myös StreetBar, josta ruokaa ei saanut kaikkina ajankohdina. Siellä oli tarjolla eri lisukkeilla täytettyjä patonkeja ja tortilloja. Itse asiassa siellä olisi voinut syödä useamminkin, jos ruokailu ei vain olisi ollut niin kovin sotkuista puuhaa. Mietimmekin, että annoksia tekevät ihmiset olisivat voineet käydä opissa suomalaisella nakkikioskilla ennen työhön ryhtymistä. Talouspaperin kokoisen voipaperin päälle kasattu herkku nimittäin leivahti yleensä jo ennen pystypöytään pääsemistä, ja ulkoilma mahdollisti myös serviettien lentämisen tuulen mukana juuri, kun niitä olisi tarvittu. Mukava lisä kuitenkin ruokatarjontaan ja pesulan työntekijöille töitä.

Pelaaminen, vaikka kyseessä onkin maailman suurin vammaisurheilutapahtuma, noudattaa ihan tuttuja rutiineja. Pelipaikalle lähtö, varusteiden vaihtaminen, lämmittely ja peli. Sinänsä ei mitään uutta. Mutta kun marssii areenalle, jonka katsomo vetää 7000 ihmistä, tunnelma on vähän eri kuin kotimaan sarjaturnauksissa. Meidän ensimmäinen vastustajamme oli Iso-Britannia, ja katsomo oli täynnä. Meteli oli valtaisa, ja

yleisössä jatkuvasti kiertävä aalto mykisti. Oli kuitenkin melko rentouttavaa kokea tämä ensimmäisenä, että pääsimme alkujännityksestä. Sen jälkeen muihin peleihin pystyi keskittymään vähän vähemmällä metelöinnillä.

Katsomossa näkyi myös melko paljon Suomen lippuja. Se tuntui todella hyvältä. Suomen paidassa pelaaminen on kunnia-asia, ja vaikka kyse onkin kilpailusta, edustimme ensisijaisesti Suomea ja suomalaisia. Meidän pelimme sujuivat hieman tahmaisesti, mutta silti selvitimme tiemme välieristä eteenpäin kaatamalla Kanadan jatkoajalla. Semifinaalissa ennakkosuosikki Kiina pudotti meidät pronssipeliin Ruotsia vastaan, jossa hävisimme mitalin ja sijoitus siis neljäs. Koska poikien pelit sujuivat aluksi suorastaan katastrofaalisesti, heidänkin mitalliahaaveensa näyttivät haihtuvan. Jostain se pelivire kuitenkin löytyi ja lopputuloksena oli paralympiakultaa Suomeen. Näin ollen Suomi on tällä

hetkellä maailman paras maalipallomaa.

Parhaimmillaan urheilu on silloin, kun se herättää tunteita. Tästä saimme nauttia moneen kertaan kisojen aikana. Suomen paralympiajoukkueen mitalitavoite jäi vajaaksi yhdellä, mutta kuusi mitalia on silti todella hyvä tulos. Parhaaksi muistoksi jäi kuitenkin joukkueen yhteishenki, jota kehuittiin Suomen johdonkin puolesta. Tasavallan presidentti Sauli Niinistö kävi pariinkin otteeseen tapaamassa meitä ja kiitteli tunnelmaa.

Kulttuuriministeri Paavo Arhinmäki taisi vierailunsa aikana koukuttua maalipalloon. Ainakin hän oli monessa Suomen miesten pelissä kannustamassa meidän kanssamme ihan yhtä lailla ääniä heänään ja lippu liehuen.

Lontoo on siis nyt jo puolen vuoden takaista elämää. Pieni hengähdystauko olisi ehdottomasti ollut paikallaan, mutta menestys on tuonut mukanaan myös paljon edustamista. Viimeisimmät ur-

heilugaalat palkitsemisineen ovat kuitenkin nekin jo ohi, ja uusi olympiadi on käynnistynyt. Tälle vuodelle ei varsinaisia isoja tavoitteita ole EM-mittelöitä lukuun ottamatta. Tähtäin on ensi vuoden MM-kisoissa, joissa jaetaan ensimmäiset paikat Rioon.

Olen paria taukoa lukuun ottamatta ollut maajoukkueeringissä jo neljättä vuotta ja saanut oman osani niin menestyksestä kuin siihen johtavasta kovasta työstäkin. Tästä johtuen seuraavat paralympialaiset eivät ehkä enää kutsu minua.

Pelitossut ja panssari piti laittaa Lontoon jälkeen jo naulaan, mutta uutinen siitä, että Suomi isännöi 2014 MM-kisoja, sai vielä kerran jatkamaan. Olisihan se jotain lopettaa kotiyteisön edessä. Toivottavasti näkisin mahdollisimman monta teistä siellä kannustamassa Suomen voittoon.

Sanna Tynkkynen

Harrastajina myös näkeviä

Maalipallo on alunperin sodassa sokeutuneiden kuntoutukseen kehitetty joukkuepeli. Alkunsa se on saanut Itävallasta ja levinnyt sieltä lähes koko maailmaan. Suomessa pelataan sarjaa, jossa miehet ja naiset pelaavat sekajoukkueissa. Arvokisoihin pelaajalla täytyy olla näkövammaluokitus, mutta lajin harrastajien joukossa on myös paljon näkeviä.

- Pelialue on lentopallokentän kokoinen: 18 x 9 m ja se jakautuu puolustus-, hyökkäys-, ja neutraalialueeseen. Maali on koko kentän levyinen (9 m), ja sen korkeus on 1,3 m. Pelialueen rajat on merkattu orientaatiota helpottavilla kohoteipeillä.

- Pelaajilla on mustat laskettelulasit silmillään, minkä lisäksi kilpailuissa tasavertaisuus varmistetaan patch-teipeillä lasien alla. Muut varusteet eivät ole pakollisia, mutta yleensä käytetään ainakin kyynär-, polvi-, sääri- ja lonkkasuojia, miehillä ala- ja naisilla rintasuojaa.

- Pallo on koripallon kokoinen, ja se painaa 1250 g. Se sisältää kuulemista helpottavia kulkusia. Kovimmat miespelaajat heittävät sitä yli 70 km/h.

- Palloa heitetään keilaheiton omaisesti kentän päästä päähän ja vastusta-

jan heittoa torjutaan heittäytymällä kyljelleen. Fyysistä kontaktia vastustajaan ei tule.

- Joukkueessa saa olla kuusi pelaajaa, joista kolme on kerrallaan kentällä.

- Pelaika on 2 x 12 min aktiivista, välissä 3 min erätauko. Aikalisiä pelin aikana voi käyttää 3 ja vaihtoja 3, erätuolla suoritettuja vaihtoja ei lasketa.

- Hyökkäysaika on 10 s ensimmäi-

sestä kosketuksesta palloon.

- Rikkeistä pelin aikana annetaan rangaistusheitto, jonka ajaksi rangaistava pelaaja jää torjumaan yksin. Rangaistusheiton aikana pelikello ei kulje.

- Mikäli peli päättyy peliajalla 10 maalin eroon, peli päättyy.

Lisätietoja lajista: www.maalipallo.net

Vaihtopenkillä seurataan keskittyneesti pelin tapahtumia.

Vaaran Perunan Jouko ja Esko Tynkkynen Punkaharjun vuoden yrittäjiksi

Perunamiehet Jouko ja Esko, onnittelijoina Aune Kupiainen ja Sami Sulkko.

Pitkäjänteinen työ ja kehitys tuotteiden jatkojalostuksessa sekä markkinoinnissa ja kyky verkostoitua ja vastata ympäristön toimialalle asettamiin haasteisiin. Siinä perusteita Punkaharjun Yrittäjien vuoden yrittäjä valinnalle. Arvonimi myönnettiin siis Alapaikan Joukalle ja Pahatson Eskolle.

Vaaran Perunan toiminta käynnistyi 1989 kolmen yrittäjän voimin. Tuolloin viljeltiin ja kaupattiin multaperunaa, jolle oli hyvin kysyntää. Alussa oli Tynkkysten lisäksi mukana Veijo Hänninen, ralliohjastaja Juhon isä. Hän jättäytyi sivuun perunahommasta 2006 ja jatkaa edelleen maitotilayrittäjänä.

Oppia työmenetelmiin ja laitteisiin piti alkuvaiheessa hakea aina Pohjanmaalta saakka, sillä omalla seudulla ei vastaavanlaista toimintaa ollut.

Vuonna 1995 Vaaran Peruna aloitti perunoiden kuorimisen, aluksi pienimuotoisesti, mutta sittemmin kysyntä on kääntynyt toisin päin, ja suurin osa perunoista toimitetaan valmiiksi kuorituna. Samoin porkkanat, lantut, sipulit, kaalit ja nyt myös punajuuretkin. Peruna ja porkkana kasvatetaan omilla tiloilla, muut ostetaan toisilta viljelijöiltä, Savonlinnasta, Rääkkylästä ja Ristiinastakin.

Kuorimoa ja varastoa on laajennettu kahteen otteeseen ja mietinnässä on laa-

jennus ainakin viljelyalan laajennus. Viljelyalan lisääminen kolmella – neljällä hehtaarilla on harkinnassa, sillä konekapasiteetti riittää siihen. Varastotilaa tosin tarvitaan lisää kuin myöskin tuotantotilaa, mikäli jalostusastetta nostetaan esikypsennettyihin tuotteisiin.

Vaaran Peruna työllistää tällä hetkellä yrittäjien lisäksi viisi henkilöä. Paperitöissä kuluu aikaa yhä lisääntyvässä määrin. Viljelysuunnitelmat ja EU-tukiasiat ovat Esko Tynkkynen hoidossa. Jouko Tynkkynen hoitaa enemmän laskutusta. Vapaa-aikaakin yrittäjille jää, sopiva työporukka mahdollistaa sen.

Kaikki Vaaran Perunan tuotteet jaellaan kuluttajille yrityksen omin voimin. Kolme jakeluautoa on tiuhaan liikkeellä, ja kilometrejä kertyy. Autokantaa ei silti voi kovin usein uusia, sillä kylmälaitteet ja eristekopit ovat kalliita.

Jouko Tynkkyselle yrittäjyys on elämäntapa, sillä toisen töissä hän ei ole ollut koskaan. Ennen Vaaran perunaa hän

veti nuottaa.

”Jos ei olisi ollut Puruveden muikkukatoa, olisiko tullut perunankuorintakaan? Tiedä häntä, mutta hyvin tämä on näin mennyt”.

Nuotta-ajoilta Joukolle jäi mukaan kalastusalan luottamustehtäviä aina valtakunnan tasolle saakka. Hän toimi mm. Puruveden kalastusalueen puheenjohtajana. 32-vuotisen uran kunnallispolitiikassa Jouko jätti edellisissä kuntavaaleissa istuttuaan 16 vuotta kunnanhallituksessa ja toimittuaan myös sen puheenjohtajana.

Esko Tynkkynen kokee yrittäjyyden parhaaksi puoleksi sen haasteellisuuden. Kahta samanlaista päivää ei ole. Kehityksen kulussa pitää pysyä mukana. Yrittäjän arki on mielenkiintoista.

Vaikka perunoiden kanssa touhutaan päivittäin, maistuvat ne mainiosti edelleen molemmille yrittäjille. Esko nimeää lempiruoakseen valkosipuliperunat, ja Jouko kehuu muusin ja laatikkoruoat yhtä maistuviksi.

P.S. Punkaharjun Yrittäjien tarina ei suinkaan pääty toteutuneeseen kuntaliitokseen, vaan jäämme jännityksellä odottamaan, onko vuoden kuluttua Tynkkysia palkittavana.

Kati Holopainen, Puruvesi-lehti
Esko Tynkkynen

VAARAN PERUNA

Paljon elettyä elämää

Arjessa pullataikinan vaivaaminen jäi Hertalla kesken, jos runosuoni alkoi pulppuamaan.

Arja Kangas, Puruvesi-lehti

Marraskuisen aamupäivän hämärässä, kiikkustuolissa istuessaan Hertta Tynkkynen toteaa elämän aallokoista terävästi, että eteenpäin on aina mentä ja työtä on tehty.

Viikonloppuna 80 vuotta täyttävä Tynkkynen on punkaharjulaisille tuttu tapaus ja Hertan runoriihestä lienee kaikki ainakin kuulleet. Vuosien vierimiseen syntymäpäiväsankari suhtautuu lupsakkaasti.

– Ei auta, näköjään tässä vanhenee vaikka kuinka vastaan harittas, Tynkkynen hymähtää.

Luotojärvellä vuonna 1932 syntyneelle Tynkkyselle lapsuus oli melkoista pyörytystä. Ja vuosi 1940 on eittämättä synkkä luku. Tuolloin Hertta siskoineen jäi sotaorvoiksi molempien vanhempien kuollessa. Äiti menehtyi kesäkuussa, isä puolestaan välirauhan aikaan linnoitustöissä marraskuun viimeinen päivä. Näinpä sisarukset jäivät huollettaviksi siihen taloon, jonne isänsä oli heidät jättäneet linnoitustöihin lähtiessä.

8-vuotias tyttö meni shokkiin isänsä poismenten johdosta, mutta töiden tekemisestä ei voinut kieltäytyä. Päivät vierivät töissä, sillä olihan orpolapsien osallistettava leipänsä eteen.

– Sen jälkeen, kun pääsi pelloilta pois, kaaduinkin sänkyyn suorilta. Ei sitä jaksanut alkaa syömään siinä vaiheessa. Yöllä sitten saattoi herätä kovaan nälkään.

Samaan aikaan kun isosisko raatoi talon töitä, oli pikkusiskon silmät niin tulettuneet, ettei sokeutuminen enää ollut kaukana. Naapuri havahtui sisarusten tilanteeseen ja otti yhteyttä Punkaharjulla asuvaan tyttöjen tätiin.

– Naapuri oli sanonut isän siskolle, joka oli jäänyt leskeksi, että siellä Hertta tapetaan töihin ja Annikki on tulossa sokeaksi, niin että hänen pitäisi ottaa meidät hoitaakseen.

Ja niinpä tapahtuikin. Vuonna 1942 siskokset muuttivat Punkaharjulle. Vaikka elettiin sota-aikaa, kirjoiti päivien tuoksinaa luonnollisesti Amor nuolineen. Hilja-täti löysi uuden armaan ja muuttokuorma rahdattiin silloiseen Lindebergin torppaan. Tuoreesta avio-parista tuli siskoksille mamma ja pappa.

– Kun ilta-aurinko laskeutui tuonne metsikön taa ja viimeiset säkeet välkehti ikkunasta siihen tuvan pedille, joka minulle ja Annikille tehtiin, silloin tunsin, että olen päässyt kotiin.

Niin kodilta on paikka tuntunut, et-

Pellonpään Hertta Tynkkysten sukujuhlissa Vuoriniemen Tynkkylässä.

tä samaa, sittemmin laajennettua tupaa hän asuu edelleen. Pellonpäässä, Pajavuorentiellä on ollut hyvä elää.

Talouteen mamma ja pappa ottivat vielä kaksi muutakin orpolasta ja niin elo taas jatkui.

Kirjoittaminen on ollut Tynkkyselle lapsesta lähtien henkireikä. Vapaa-aikaa nuori Hertta vietti sepustamalla satuja naapuruston lapsikatraille. Tavasta kuitenkin muuan emäntä hermostui ja näinpä satuilut siirtyivät paperille.

– Isän taskusta jäi lyijykynä, se oli ainoa asia, mitä isältä jäi muistoksi. Sillä rupesin kirjoittamaan tarinoita paperille.

Punkaharjulle muuttaessa kirjoituksia oli kertynyt jo mittava pino, mutta 17-vuotias Hertta poltti ne saunanpesässä teinitytön heikkona hetkenä.

Ensimmäisen varsinaisen runon hän kirjoitti 17-vuotiaana. Tai olihan Hertta kirjoittanut niitä ennenkin, mutta nyt hän teki runon tietoisesti opettajan pyynnöstä.

Pikkusiskon esitettäväksi kirjoitettu ”Marin reumatismi” toi Annikille monta voittoa runonlausuntakilpailuissa.

Kirjoittamisesta muodostui Tynkkyselle harraste, jota pystyi sujuvasti tekemään kotitöiden ohessa. Kesällä aurin-gonnousun aikaan, kun lähti aamulypsylle, oli karjakkotakin taskussa aina pieni sininen vihko sekä kynä.

– Kirjoittaminen on sellainen pakko. Vaikka kädet olisi ollut taikinassa ja jottain ylöskirjoitettavaa tuli mieleen, niin äkkiä ne kädet huljautti ja alkoi raapustamaan.

Rakkaus eläimiin ja luontoon, siinä kaksi tärkeää asiaa. Runoissa luonto on erityisen läsnä.

– Näin marraskuussa kaikki on levoissa. Ja talven tullen, kun lumi tekee valkoisen lakanan aidan päälle, sehän on upeaa.

Ainakin 50 vuotta runoja harrastanut Tynkkynen toteaa, ettei runoa oikeastaan lausuta vaan se eletään.

– Runoa ei pidä lausua. Vaan on eläydyttävä juuri siihen tekstiin ja ajatella mitä sanotaan. Kun ajatus on tekstissä, ei mikään voi mennä metsään.

Vaikka Tynkkysellä on vahva kokemus runoista, on edelleen olemassa yksi teksti, johon konkarikaan ei suostu tarttumaan.

– Aale Tyynnin Kaarisilta, siihen en uskalla tarttua. Se sopii viattomalle nuorelle tytölle, ei minulle ollenkaan.

Ensi kesänä Hertan runoriihettä vietetään kymmenettä kertaa. Runoriihen suosio on yllättänyt Hertan itsensäkin.

– Näin pienellä paikkakunnalla, jos tilaisuuteen saa toistasataa henkeä, niin onhan se ihmeellistä!

Tynkkyseltä on myös ilmestymässä runokirja ”Mikä kauneinta on” helmi-

maaliskuun tienoilla. Kirjan noin 70 runoa ovat valinneet Hertan tyttäret sekä ystävät.

– En valinnut julkaistavia runoja itse,

mutta sanoin, että Kotiranta ja Tuhma jäniksenpoika siellä on oltava.

Hertan ajatusmaailmaa kiteyttää Lauri Viidan Alfhild-runon loppuosa:

– Oi kuinka on ihana elää, ja tuutia lastenlapsiaan, ja kertoa kauniita uniaan! Niin suuri on Jumalan taivas ja maa, oi lapseni, rakastakaa!

PIHLAJAVEDEN SIIAN HELSINGIN REISSU

*Kerronpa tässä nyt teille,
tämä tuttu juttu on meille
kun Pihlajaveden siika pistäytyi Helsingissä.
Tuli piika pienoinen, hieno Helsingistä,
fiksusti ihan sifongissa.
Oli aikansa
ja kesä kun oli pesi rannalla paitansa.
Ja pois kun lähteä aikoi
hän ääneensä hellyyttä taikoi
ja kuiskasi suloisin simahuulin: kuule sisko kulta,
onko sulla yhtään suolakalaa
kun kotiin ei jäänyt särvintä yhtään palaa.
No löytyyhän sitä suolakalaa,
Pihlajaveden kuulua siikaa.
Piika Helsingin pisti kampeensa minun kassihin
sanoi, laitan tään kassin postissa pois,*

*ethän sä kassitta olla vois
kun sun kaupassakin täytyy juosta.
Kului päiviä kolme, ihan vielä kesäisiä
kun posti kantoi ja käteen antoi
pakettikortin soman.
Arvasin heti, se on minun kassini priha.
Kun kassi postista haettiin
ja sinne sisälle vilkaistiin
niin arvatkaapa mitä nähdä sainkaan,
sen Pihlajaveden pienen siian
mutta laihtunut oli pikku piika.
Sitä kun kaupungissa rähjäntyy
ja varsinkin Helsingissä nuhjaantuu.
Ei ollut huomannut ottaa pois Pihlajaveden pienoista siikaa,
kiire kun nääs kova veti sitä Helsingin hienoa piikaa*

Tämä tarina on tosi, kuten kaikki muutkin Hertan runot. Aiheet on ammennettu elävästä elämästä ja kirjattu ylös vaikka keskellä yötä kun on mieleen juohtunut. (toim. huom.) Näihin aikoihin julkaistavasta runokirjasta onnittelemme Herttaa koko suvun voimin. Toivottavasti tapaamme hänet runoineen kesällä sukujuhlissa Vaahersalon Valoniemessä.

Aloitan tämänkertaisen suku-uutisen kelaamisen musiikillisilla maine-
oilla.

Onnellinen ilta

Eila ja Pentti Tynkkysen omakustanne CD-levy ”Onnellinen ilta” julkistettiin viime vuoden lopulla.

Äänitys tapahtui Vuoriniemen kirkossa, jonka akustiikkaa ja äänittäjän, Esko Alasen, ammattitaitoa Pentti kehui erinomaiseksi. Äänitys onnistui lähes kertaheitolla, eli uusintaottoja tarvittiin erittäin vähän.

Suurin osa levyn kappaleista on Pentin käsialaa, mutta mukana on myös muutamia klassikoita.

Kappaleita on aikaisemmin esitety konserteissamme, ja palaute on ollut

erittäin hyvä, Pentti kertoi.

Kumpikaan ei ollut ensimmäistä kertaa levyn teossa. Eila Tynkkyseltä syntyi soololevy vuonna 2005, ja Pentti on levyttänyt eri kuorojen kanssa puolenkymmentä kertaa.

Tynkkysen ovat kysytyjä esiintyjiä, ja tilaisuuksia on useamman kerran kuu-
kaudessa.

Uransa aikana Pentti on johtanut lukuisia kuoroja. Tällä hetkellä hän ohjaa kahta kuoroa, Punkaharjun Mieslaulajia ja Puruveden Laulua.

The Festival Train

Katja Tynkkynen ja puolisonsa Pasi

”Pave” Hirvonen bändeineen julkaisivat joulun alla uusimman CD-levynsä ”The Festival Train”. Kappaleiden sävellykset ovat Paven käsialaa ja sanoitukset pääosin Katjan.

Savonlinnalainen The Rutkuletues – yhtye on aikaisemmin julkaissut kolme Äänitettä.

Äänitys ja mixaus ovat niin ikään kotitekoista ja Paven käsialaa. Oma studio sijaitsee tällä hetkellä Ainonkadulla entisen Tuotteen lihajalostamon tiloissa.

Levyn kappaleet on kirjoitettu ja laulettu Lontoon murteella kuten aikaisemmatkin tuotteet, kuuluu ilmeisesti hard rockin tyyliin.

Levyllä esiintyvät Pave Hirvonen –

kitara, Kari Punnonen – kitara, Juha Hannikainen – basso, Samuli Kiviniemi – rummut, Katja Tynkkynen – laulu ja vierailevana taiteilijana Sanna Tynkkynen – huilu.

Bändi keikkailee silloin tällöin savonlinnalaisissa ravintoloissa ja mm. jenkki-autotapahtumissa. Jenkki-autot ovat myös Katjan ja Paven harrastus. Tällä hetkellä on työn alla upeasti entisöity mutta koneremonttiin joutunut Ford Mustang -70, Katjan syntymävuosimallia. Taloudessa on myös toinen ylpeyden aihe, Ford Thunderbird avoauto vuodelta -61.

Raimo Tynkkynen ja Pasi Juvonen ostivat rakennusliike Niilo Käyhkö Oy:n.

Rakennusliike on perustettu v. 1980 nimellä Rkl Käyhkö & Pentikäinen ky.

Liike on korjausrakentamisen asiantuntija Savonlinnan talousalueella.

Viimeisimpiä kohteita ovat mm. Jukolansalon Aapossa, Juhaniassa, Tuomaassa ja Timossa tehdyt tekniikkasaneeraukset ja Itä-Savon sairaanhoitopiiriin H-talon saneeraus.

Tällä hetkellä on Pihlajaniemen harjanteelle nousemassa nykyaikaisen energialuokan rivitalokohde.

Toimitusjohtaja Raimo Tynkkynen on kotoisin Punkaharjun Vaahersalosta. Alkujaan sukuhaara on Kerimäen suunnalta. Raimon kertoman mukaan Tynkkysen ja Kerot ovat olleet Vaahersalon varhaisimpia asuttajia.

Raimo on laulumiehiä. Hän on pitkäaikainen, ainakin vuodesta 2005 alkaen vaikuttanut kuoroaktiivi, ykköstenori Kerimäen Mieslaulajissa. Musiikki on miehelle mieleen monessakin muodossa, kitaroita löytyy useita ja uusin hankinta kitaroiden saralla on bassokitara.

Hän käy myös mielellään metsällä. Jahtimaat löytyvät kotiseudulta Vaahersalosta. Riista kiinnostaa suurimmasta pienimpään. Kauniin Saimaamme saaret ovat tulleet tutuiksi Raimolle veneilyn myötä.

Eräretkeily on Raimolle rakas harrastus ja usein siihen liittyy myös harrastus sotahistorian parissa. Niinpä hänelle ovat tulleet tutuiksi monet suomalaisten kohtalon- ja kunnian kentät; muolaat, äyräpäät, kollaat, petäjäsaaret, rukajärvet ym.

Sukset, lumikengät ja retkiluistimet ovat Raimolle tutut välineet luonnossa liikkumiseen, ainoastaan hangessa yöpyminen on vielä kokematta. Se toteutuu piakkoin (toim. huom.)

Vaaran kylätalolle Tynkkynen sukuseuran pöytästandaari

Sukuseuran hallitus kokoontui jo toistamiseen Vaaran kylätalolle viime elokuussa. Vaaran naisten, Eija ja Mari Tynkkynen laatiman ylistyksen ansaitseman lounaan jälkeen ryhdyttiin pohtimaan tulevia, mm. tulevan kesän sukujuhlaa.

Kiitoksena erinomaisesta kokouspaikasta päätettiin luovuttaa kylätalolle sukuseuran standaari. Viiri on järjestysnumeroltaan 15. Vaaran kylätalolta viiri saa arvoisensa paikan, sillä sukuseuran syntysanat lausuttiin vain kivenheiton päässä entisellä koululla kesällä 1993. Tällöin valittiin toimikunta suunnittelemaan uutta sukukokousta kesällä 1995. Toimikunta kokoontui samassa paikassa 29.4.1995 ja päätti perustaa sukuseuran.

Standaareja on jaettu varsin maltillisesti. N:o 1 luovutettiin Aulis Tynkkyselle 2004 hänen luovuttaessaan puheenjohtajuuden seuraajalleen. Sen jälkeen viirejä on luovutettu vuosittain yksi tai kaksi, paitsi viime vuonna peräti 5 kappaletta.

Numeroimattomia standaareja ilman omistuslaattaa on toki mennyt kaupaksi ja niitä on edelleen saatavilla tiedottajalta. Se on erinomainen ja edustava lahja läheisen Tynkkynen merkkipäivänä.

Sukutaulut ajan tasalle

Aulis Tynkkynen laatimat sukutaulut ovat vaatineet valtavan työn. Niiden ylläpitoa ja päivittämistä jatkaa hallituksemme jäsen Tiina Tynkkynen-Hieta. Puutteita on 1990 luvulta lähtien sekä syntyneiden että kuolleiden tiedoissa.

Sukukirjamme julkaisemista varten velvoitan jäseniämme ilmoittamaan tiedossaan olevat muutokset sukuhaaransa osalta.

Näitä tietoja ei voi pitää yllä, ellei jokainen koe asiaa omakseen ja ilmoita.

Tämä koskee myös osoitteiden muutoksia jotta postimme kulkisi oikeaan paikkaan.

Sukutuotteet

Muistutan taas kerran mainioista sukutuotteistamme.

Aloitin edullisimmasta eli suvun omasta adressista. Se soveltuu kaikkiin mahdollisiin tilanteisiin sekä onnitteeluihin että surun valitteluihin. Hinta kuorineen on vain 6 € / kpl. Adressilla voimme osaltaan rahoittaa tulevaa sukukirjamme. Kirja on tekeillä, eikä sitä voida julkaista pelkästään jäsenmaksutuotoilla.

Sukupaita on edustava asu vaikkapa sukujuhlisiin tai –matkalle. Asulla voidaan ilmaista kuuluvamme samaan ”heimoon”. Paidan hintalaatusuhde on kohdallaan. Paita on musta pikeepaita, jossa vasemmassa rinnassa sinisellä ja hopealla prodeerattu suvun standaarin ja isännänviirin tunnuskuvio. Hinta on 25 € + mahdolliset postikulut.

Pöytästandaari on edelleenkin edustava esine jokaiseen Tynkkynen kotiin ja erinomainen merkkipäivälahja. 30 € on sen hinta. Hallituksen päätöksellä standaari voidaan luovuttaa myös numeroidulla laatalla varustettuna sukuseuran toimintaa ansiokkaasti edistäneelle henkilölle tai yhteisölle.

Arvokkain tuotteistamme on ilman muuta Tynkkynen isännänviiri. Viiri on kuten standaarikin Teuvo Tynkkynen suunnittelema. Värit ovat sininen ja hopea ja kuviona on tyylielty T-kijain, jonka päällä kolmitorninen Olavinlinna muistuttamasta varhaisesta suur-sääminkiläisestä juurestamme.

Viirin hinta on 70 €.

Valitettavasti en saa tähän Nuottaan mahtumaan sukutuotteidemme kuvia. Seuraavan kerran niitä on aidosti nähtävillä ja ostettavissa ensi kesän sukujuhlissa. Nettisivuiltamme kuvat löytyvät.

Niitä voi jatkuvasti tilata tiedottajalta. Postitse toimitettuna lisätään luonnollisesti postikulut.

P.S. Uusin sukutuotteemme tuodaan esille sukujuhlissa. Suvun vaakunalla varustettu postimerkki on jo olemassa. Harkitsemme vielä tarvitseeko sitä muokata vai onko se tällaisena hyvä. Merkki on 1. luokan ikimerkki kahdenkymmenen kappaleen arkeissa. Myyntihinta päätetään hallituksen kokouksessa keväällä.

Välitupalaisten kirkkopyhä Punkaharjun kirkossa 26.8.2012

Sukukuoron laulu, Pyhäaamun rauha, Saloitti Välitupalaisten kirkkopyhän Punkaharjun kirkossa. Pyhäpäivän aiheena oli Jeesus, parantajamme.

Punkaharjun seurakunnan kirkkoherra Marjaana Härkönen toimi liturgi- na ja avustavana pappina oli Sari Vauhkonen. Saarnaaja oli rovasti Maritta Tynkkynen. Saarnan keskeinen ajatus oli usko Jeesukseen. Olipa ihminen fyysisesti terve tai sairas, hän tuntee itsensä terveeksi vain luottamalla Jeesukseen.

Kuoron lisäksi musiikista vastasivat Toivon lapset Pentti, Maija, Heikki

ja Erja. Tekstinlukijoina olivat Oskarin poika Esko ja Veikon tytär Pirkko. Esirukouksessa avusti Oskarintytär Leena. Kolehdkanto oli myös sukulaisten hallussa.

Kuoro lauloi tuttujen laulujen (On Jeesus nimi ihanin, Maa on niin kaunis) lisäksi myöskin uudemman Taizé-laulun: ”Niin loistat, Kristus, kuin aurinko meissä, pimeyden syyttävä ääni häädä pois. Oi loista, Kristus, niin kirkkaana meissä, sinulle sydän että auea voi!”

Laulun tekstiin tuli lisää syvyyttä kun saimme tiedon, että tekstiin kääntäjä,

virsirunoilija Anna-Maija Raittila, oli edellisenä päivänä kutsuttu taivaan ko-
ttiin.

Messun jälkeen kokoonnuttiin sukuaudoilla ja kirkkopyhää jatkettiin seurakuntatalossa tarjoilujen, erilaisten ohjelmien ja seurustelun sakramentin merkeissä.

Suuret kiitokset kaikille kirkkopyhän järjestelyihin osallistuneille. Yhteistyö seurakunnan kanssa koettiin molemmin puolin onnistuneeksi.

Heikki Toivonpoika

Välituvan serkkuset. Järjestyksessä vasemmalta Liisa Otontytär, Heikki Toivonpoika, Maija Toivontytär, Erja Toivontytär, Kaija Otontytär, Helvi Kallentytär, Irma Otontytär (edessä) Heikki Arvonpoika, Pirkko Veikontytär, Liisa Veikontytär, Esa Veikonpoika, Leena Oskarintytär, Juha Veikonpoika, Osmo Osakaripoika, Tuula Pekantytär, Urho Veikonpoika, Martti Otonpoika ja Esko Oskaripoika.

Kirkkopyhän aattona, lauantaina hallitus kokontui Vaaran Kylätalolla. Hallituksen kokouksen yhteydessä luovutettiin suvun pöytästandaarit lehteämme tukeneille yrittäjille; Vaaran Peruna, Esmarin Composites, Punkaharjun Vesi ja Lämpö ja Välituvan lomamökkit.

Vielä kerran Kiitos tuestanne. Kokouksen jälkeen pistäydyimme onnittelemassa Välituvan Hannaa, joka vietti syntymäpäiväänsä läheistensä kanssa Unton mökillä.

Kirkkopyhään osallistui Välitupalaisten lisäksi runsaasti muitakin Tynkkysä

ja punkaharjulaisia.

Sukuseura osallistui kahvitilaisuuden kuluihin.

Esko Oskaripoika

Tynkkysten viimeisiä leposijoja.

Trio Tynkkynen: sisarukset Maija, Heikki ja Erja.

Erään iltapäivän anatomia

Ilmassa oli lähes suuren urheilujuhlan tuntua, kun vuosi sitten maaliskuussa rantauduimme Kuopion musiikkikeskukseen. Meitä oli kahden hengen delegaatio edustamassa Tynkkysten sukuseuraa.

Meneillään oli kunniakas tapahtuma, valtakunnalliset sukututkimuspäivät, ja musiikkikeskuksen avarat tilat aaltoilivat ihmisiä, joille suvulla on suuri merkitys.

Hyvin sopeuduimme tähän joukkoon myös isäni ja minä, vaikka vastaan tuli tuona päivänä sukuharrastajana paljon kokeneempia konkareita.

Aloitimme kartoituksen katsomalla päältä, mitä kahteen kerrokseen oli koottu. Huomioimme pöytästandaareja ja muita sukujen tunnuksia. Ja monta ”koju”, jolla oli esitellä ihmisiä, juuria ja historiaa.

Eipä aikaakaan, kun päästiin puheisiin. Sukuväki on avuliasta, ja monella oli tarjota vinkkiä sukukirjaankin. Eräällä kojulla kirjoittelin ylös hyvän haastattelurungon.

Isälleni löytyi jututettavaksi tuttavia Rantasalmen suunnalta. Minä tapasin entisen uskonnonopettajani, kuopiolaisen Parviaisen.

Törmäntytipä vastaan myös Iisalmen historiaa, samoin tuttava tästä nykyisestä kotikaupungistani. Pieni on maailma.

Samoissa harrasteissa – kirjoittamisen parissa – on tuttavan kanssa tavattu Iisalmissa, ja tunne hengenheimolaisuudesta vahvistui, kun nyt

Kolummi Tiina Maria Tynkkynen-Hieta

SUKUTOUKKA

paljastui, että hän on tavallani kiinnostunut vielä suvustakin.

Ensikohtaamisemme kolmisen vuotta sitten oli erikoinen. Olin opiskelukaupungissani Joensuussa nähnyt juuri ennen sieltä muuttoani näytelmän Virginie, joka kertoi suomalaisesta taiteilijasta ja Virginie-nimisestä ranskattaresta.

Kun menin uutena iisalmelaisena ensimmäistä kertaa paikallisen kirjoittajayhdistyksen tapaamiseen, tämä sukulaissieluksi julistamani henkilö luki runonsa, joka kertoi Virginiestä.

Miten hän olikin kirjoittanut tällaisesta aiheesta, joka on nykypäivästä kaukana, mutta sattumalta minulle tuttu..?

Sukututkimuspäivät ovat siis oiva tapa löytää sukulaissieluja.

Delegaatiomme ajautui seuraavaksi Kosonet-kytlin alle. Yhteisistä juurista tämän suvun kanssa ei ole epäilystäkään, todet-

tiin kahden suvun suulla.

Pääsimme nyt itse olemaan avuliaita. Kososten sukupuussa oli asiaankuuluvasti Tynkkysyä, mutta henkilötiedoissa piili puutteita. Tarjosimme sopivia syntymävuosia ja päivämääriä. Loput varmistettiin puhelinsoitolla. Ja niin saatiin yllättäen Kososten sukupuuta hivenen täydellisemmäksi, olkaa hyvä vain.

Sukuohjelmiakin sukututkimuspäivillä oli tarjolla. Niistä ei päästy oikein selvyteen.

Hyvähän se olisi, että koneelta voisi suoraan hakea suvun jäseniä. Mutta mikä on ajan tasalla, mitä eroja ohjelmissa on, mitkä ovat yhteensopivia, mitä lopulta kannattaa ottaa? Ilman levykkeitä piti marssia pois paikalta.

Kaiken kaikkiaan sukututkimuspäiviltä saattoi hyvillä mielin suunnistaa lähisukulaisten pariin. Se, että tapahtuma yhdisti delegaatiomme kaksi sukupolvea taas päiväksi tämän yhteiseksi määrätyn ja koetun aiheen pariin, on jo arvokasta.

Lisäarvoa oli vinkkien ammentaminen sukutoimintaan. Liikkuminen hengenheimolaisten joukossa tällaisessa suurtilaisuudessa ei voi viedä pahasti metsikköön.

Johtopäätöksensä todettakoon, että tyylejä on monia, mutta jokainen suku löytäköön oman tapansa toimia. Turha on siksi muiden sukukirjojakaan liikaa malliksi asettaa, kun omaa työstämme.

*Tiina Tuomontytär
Tynkkynen-Hieta, Iisalmi*

Serkukset väittelivät tohtoreiksi

Väittelijä FM Tuulia Tynkkynen
Väitösaika ja -paikka 28.6.2012
klo 12.00, L22, Snellmania,
Kuopion kampus

FM Tuulia Tynkkynen kehitti väitöstudiossa ydinmagneettiseen resonanssispektroskopiaan (NMR) pohjautuvia menetelmiä veren sisältämien rasvojen pitoisuuksien määrittämiseen ja veren hapettumisen sietokyvyn selvittämiseen.

Monet sairaudet, esimerkiksi Alzheimerin tauti ja diabetes, aiheuttavat muutoksia rasva-aineenvaihduntaan, mikä voidaan havaita lopulta muutoksina veren rasvakoostumuksessa. Veren rasvakoostumuksen analyysi on yleensä hidasta ja monivaiheinen prosessi ja vaatii usein eri analyysimenetelmien peräkkäistä käyttöä. Väitöskirjatutkimuksessa kehitettiin menetelmä, joka mahdollistaa kymmenien veren rasvakoostumusta kuvaavien muuttujien, kuten kolesterolipitoisuuden, tyydyttyneiden ja tyydyttymättömien rasvahappojen määrän sekä omega-3- ja omega-6-rasvahappopitoisuuksien määrittämisen yhdestä verinäytteestä yhdellä mittauksella.

Oksidatiivinen stressi on tila, jossa elimistön hapetusta estävät ja edistävät tekijät ovat epätasapainossa. Tämä tila

liittyy useisiin tautitiloihin, esimerkiksi valtimonkoveutumatautiin. Väitöstudiossa kehitettiin NMR-menetelmä, jolla voidaan selvittää veren hapettumisen sietokyky.

Väitöstudion tuloksena syntyneitä menetelmiä sovellettiin kahdessa kliinisessä ja yhdessä ravitsemustieteellisessä tutkimuksessa. Ensimmäisessä tutkimuksessa osoitettiin, että omega-3-rasvojen matala suhteellinen pitoisuus liittyy kohonneeseen Alzheimerin tautiriskiin. Toisessa tutkimuksessa yksi merkittävimmistä löydöksistä oli korke-

an sfingomyeliinipitoisuuden liittyminen munuaistautiin tyypin 1 diabeetikoilla. Hapettumisen sietokykyä mittaamalla menetelmällä voitiin havaita polyfenolirikastetun tumman suklaan syömisellä olevan elimistölle myönteisiä vaikutuksia, sillä se lisäsi veren kykyä vastustaa rasvojen hapettumista.

Väitöskirjatutkimuksessa kehitetty menetelmä veren sisältämien rasvojen pitoisuuksien määrittämiseen on jo jatkuvassa käytössä kliinisten aineistojen tutkimuksessa Itä-Suomen yliopiston NMR-metabolomiikkalaboratoriossa. Vastaavasti myös veren hapettumisen sietokykyä mittaavaa menetelmää on tarkoitus hyödyntää tulevaisuudessa. Rasva-aineenvaihdunnan ymmärtäminen auttaa selvittämään tautitilojen syitä sekä parantaa riskin arviointia, ennaltaehkäisyä, diagnostiikkaa ja hoitoa.

Filosofian maisteri Tuulia Tynkkynen biotieteellisen kemian alaan kuuluva väitöskirja 1H NMR analysis of serum lipids (Veren rasvojen analysointi 1H NMR -spektroskopian avulla) tarkastetaan Itä-Suomen yliopiston luonnontieteiden ja metsätieteiden tiedekunnassa. Vastaväittäjänä on dosentti Hannu Maaheimo Teknologian tutkimuskeskus VTT:stä ja kustoksena professori Reino Laatikainen Itä-Suomen yliopistosta.

PsM, VTM Lotta Tynkkynen tarkasteli psykologian alan väitöskirjassaan ”Adolescents’ Career Goals in Social Context” (Nuorten uratavoitteet sosiaalisessa kontekstissa) nuorten työhön ja opiskeluun liittyviä tavoitteita heidän siirtyessään peruskoulusta toisen asteen koulutukseen ja edelleen työelämään ja jatko-opintoihin. Erityisesti hän oli kiinnostunut vanhempien ja muun sosiaalisen verkoston yhteydestä nuorten uratavoitteisiin. Lisäksi tutkimuksessa tarkasteltiin, minkälaisia kehityspolkuja oli löydettävissä nuorten opintotoiveissa ja uratavoitteisiin liittyvässä pystyvyydentunteessa.

Tutkimuksessa osoitettiin vanhempien olevan merkittävässä roolissa nuorten opinto- ja työtavoitteiden asettamisessa. Valtaosa nuorista nimesi vanhemmat, erityisesti äidin, uratavoitteensa tukijaksi sekä peruskoulun lopussa että myös varhaisaikuisuudessa, kun nuoret olivat jo siirtyneet jatko-opintoihin ja työelämään. Lukioon hakeutuneet nimesivät useammin isän uratavoitteensa tukijaksi verrattuna vastaajiin, jotka jatkoivat

peruskoulun jälkeen ammatilliseen koulutukseen. Lisäksi nuoret, jotka kokivat saavansa vanhemmiltaan tukea uravaihtamisessa, uskoivat uratavoitteidensa saavuttamiseen enemmän kuin vähemmän tukea saaneet. Vastaavasti vanhemmat, joiden kasvatukselle oli ominaista psykologisen kontrollin, kuten syyllistämisen käyttö, raportoivat matalampia opintotoiveita nuorensa suhteen.

Myös muut sosiaaliset suhteet voivat

olla merkittäviä nuorten opintotavoitteiden kannalta. Nuoret, jotka nimesivät tyttö- tai poikaystävän tai opinto-ohjaajan tai opettajan uratavoitteensa tukijaksi peruskoulun lopussa, menivät todennäköisemmin ammatilliseen koulutukseen peruskoulun jälkeen. Kaiken kaikkiaan harva nimesi opettajansa tai opinto-ohjaajan uratavoitteensa tukijaksi.

Väitöskirjatutkimuksen mukaan vanhemmat tulisi ottaa paremmin mukaan urasuunnitteluun yläkoulun opinto-ohjauksessa. Vaikka valtaosalla nuorista uratavoitteeseen liittyvä pystyvyydentunne säilyy vahvana opintosuorituksen aikana ja opintotoiveet näyttävät olevan selviä, oli joukossa myös niitä, joilla opintotoiveet muuttuivat. Samoin uratavoitteisiin liittyvässä pystyvyydentunteessa oli osalla vaihtelua siirryttäessä peruskoulusta jatko-opintoihin. Näillä henkilöillä oli usein myös enemmän ongelmia esimerkiksi toisen asteen opintojen loppuun saattamisessa. Nuorille täytyykin olla tarjolla riittävä tukea ja ohjausta uratavoitteiden asettamiseen ja saavuttamiseen myös peruskoulun pää-

TV muutti kaiken - paitsi minut

Muistan pienenä katselleemme perheenä televisiosta jotain viihdeohjelmaa. Lopputeksteissä vilahti nimi Juha Tynkkynen, ja aloin hämmentyneenä kyselemään, mitä sukulaistemme teki televisiossa. Niin pienelle pojalle Tynkkynen tarkoitti aina jotain omaan perhepiiriin kuuluvaa, sillä vain omassa, ja sukulaisten ovessa luki tuo sukunimi – eikä kukaan heistä ollut tietääkseni ollut TV:ssä. Televisiomaailma tuntui joltain hyvin kaukaiselta ja suurelta, jonne kukaan ei pääse - tai pääsee sattuman kaukalla.

Parikymmentä vuotta myöhemmin löysin itseni Suomen suurimman TV-tuotannon keskeltä. Pitkä casting-prosessi oli meneillään ja mitä pidemmälle etenin, mietin, mihin olin itseni pistämässä. Mitä perheeni, ystäväni ja sukulaiseni ajattelisivat, jos saisivat tietää? Pilaanko elämäni, jos ulkopuoliset näkevät myös haavoittuvan ja epätätymäisen puolen minusta? Koin kuitenkin niin vahvaa sisäistä kehoitusta lähteä ohjelmaan vaikuttamaan sitä katsovien nuorten elämään, että kaikki muut pelot saivat jäädä taka-alalle. Ohjelman nimi oli Big Brother, tuo pinnallisuuden, alkoholin ja irtosuhteiden päämainostaja.

Halusin näyttää nuorille, että elämä ilman myrkkijä, riskisuhteita ja ihmisuhteilla pelaamista voi olla nautinnollista. Kilpailijaprofiilistani vielä epätyypillisemmän teki uskoni Jumalaan ja akateeminen opettajakoulutukseni. Ajattelin tippuvani kisasta muutaman viikon sisään, mutta sainkin olla talossa kolme kuukautta ja asukkaat antoivat luottamuksensa minulle.

50 kameraa ja mikrofonit pitivät huolta, että jokainen onnistuminen ja epäonnistuminen tallentuivat katsojien verkkokalvoille. Palattuani normaaliin maailmaan yritin moneen kertaan vakuutella perheelleni, että olen vielä se sama Sebastian, mikä ennen BB-taloon menoa, mutta turhaan. He olivat nähneet 22 vuotta elämäni, ja tiesivät, ettei

Sebastian Tynkkynestä on tullut nuori poliitikko.

poika muutamassa kuukaudessa miksi-kään muutu. Vakuuttelin siis lähinnä itselleni, että kaikki minussa oli ennallaan, sillä ulkopuolisten ihmisten käytöksestä luin jatkuvasti, etten olisi ollut enää sama ihminen. Kadulla ihmiset tulivat ottamaan kuvia, vaikka mitään tällaista ei ollut ennen tapahtunut. Mikä minussa muka oli nyt niin erilaista kuin ennen?

Kyseinen formaatti on kilpailijoiden psyykeelle erittäin vaarallinen, sillä mieli ei pysty käsittelemään niin suuria muutoksia ihmisten reaktioissa niin pienessä ajassa, ja siksi moni alkaakin ajattelemaan, että olisi itsessään niin ihmeellinen ihminen, että kaikki vain rakastavat. Siksi pahimmat ”roskajulkikset” synty-

vät juuri Big Brotherista, kun asukkaat jäävät oravanpyörään hamuamaan lisää tunnustusta ja huomiota.

Itse lähdin toiselle tielle. Asetuin ehdolle kunnallisvaaleihin ja sen jälkeen ovet avautuivat tekemään sitä hommaa. Lopetin omat työni, sillä luottamustehtäviä alkoi pursuta joka raosta ja elämä piti priorisoida. Lopulta tulin valituksi puolueeni nuorisjärjestön varapuheenjohtajaksi ja tänä päivänä minun on kuvailtava itseäni sanalla, jota en olisi koskaan olisi uskonut pienenä itseeni liitetävän: poliitikko.

Sebastian Tynkkynen
Oulu

tyttyä. Tulokset herättävät myös kysymään, ovatko suomalaisnuoret liiankin kunnianhimoisia opintotoiveissaan, sillä selvästi yli puolet tutkimukseen osallistuneista raportoi 20-21-vuotiaana tähtäävänsä ammattikorkeakoulu- tai yliopistotutkintoon.

Jyväskylän yliopiston ja Helsingin yliopiston yhteishankkeena toteutettuun

Finnish Educational Transitions -tutkimukseen osallistui seitsemän vuoden aikana yhteensä 858 nuorta. Toinen tutkimuksessa käytetty aineisto on Työterveyslaitoksen keräämä, jossa oli mukana yhteensä 1034 nuorta. Kiinnostuksen kohteena oli kuitenkin pääasiassa nuorten vanhemmilta kerätty aineisto, joka koostui 720 äidin ja 542 isän vastauk-

sesta.

Väitöskirja tarkastettiin Jyväskylän yliopistossa 22.2.2013. Vastaväittäjänä professori Bettina S. Wiese (RWTH Aachen University) ja kustoksena professori Katariina Salmela-Aro (Jyväskylän yliopisto).

Sukujuhla Vaahersalossa 2013

Tämän vuoden sukkokokoukseen ja –juhlaan kokoonnumme Punkkaharjun Vaahersaloon Itä-Karjalan Kansanopiston tiloihin. Juhlapäivä on lauantai 10.8.2013.

Vastaanotto ja tulokahvitus tapahtuu opiston ruokalarakennuksen aulassa alkaen klo 10.

Juhlan avajaishartaus pidetään sään salliessa ulkosalla, kokous ja juhla opiston juhlasalissa.

Hartaustilaisuuden jälkeen lounastetaan ruokalassa.

Päivän ohjelma jaetaan ilmoittautumisen yhteydessä. Yleinen kokous on

tarkoitus viedä läpi kustannussyistä ilman paperitulosteita. Kirjalliseen kokousmateriaaliin on mahdollista tutustua ennakkoon ilmoittautumisen jälkeen. Materiaali käsittää esityslistan, toimintakertomuksen, toimintasuunnitelman sekä tiliasiakirjat ja talousarvion. Kokouksen aikana asiakirjat esitellään valkokankaalla.

Osallistumismaksu on aikuisilta 30 € ja lapsilta 15 €.

Juhlapaikalle perustetaan sukutuetkauppa, josta on mahdollisuus ostaa adresseja, T-paitoja, pöytästandaareja, isännänviirejä ja suvun postimerkkejä.

Ennakoilmoittautuminen on välttämätön ruokailuvahvuuden selvittämiseksi. Ilmoittautuminen mieluummin sähköpostilla katja.tynkynen@spyder.fi. Myös hallituksen jäsenille voi ilmoittautua, ks. hallituksen yhteystiedot.

Majoitusta tarvitsevat voivat tehdä varauksen suoraan joko opistolle tai Kruunupuistoon (ent kuntoutussairaala).

Itä-Karjalan Kansanopisto
Valoniementie 32
58450 PUNKAHARJU
015 572 11
www.ikko.fi

Kruunupuisto Oy
Vaahersalontie 44
58450 PUNKAHARJU
015 775 091
myyntipalvelu@kruunupuisti.fi

nuotta

Seuraava Nuotta ilmestyy vuoden 2014 alussa.

Päätoimittaja Esko Tynkkynen
Taitto Pekka Tynkkynen

TYNKKYSEN SUKUSEURAN HALLITUS

Puheenjohtaja
Jouko Tynkkynen
Riihitontunkuja 9
05400 JOKELA
p.(09) 4171 376 / (03) 7162590
050 380 1311

Varapuheenjohtaja
Jouko Tynkkynen
Nuottiniementie 31
58520 HIUKKAJOKI
p.0400 758 775
jouko.tynkkynen@vaaranperuna.fi

Jäsen, tiedottaja
Esko Tynkkynen
Massilanmäentie 26
58810 KALLISLAHTI
p.040 5836 987
esko.tynkkynen@pp.sonera.net

Jäsen
Martti Tynkkynen
Hannuntie 4
58200 KERIMÄKI
martti.tynkkynen@spyder.fi
p. 050 5850 626

Jäsen, taloudenhoitaja
Osmo Tynkkynen
Joutsentie 2
45160 KOUVOLA
p. 0400 674 810
osmo.tynkkynen@luukku.com

Jäsen
Raija Tynkkynen
Pekurintie 2 D
54110 LAMPIKANGAS
p.050 3244 754
tynkkynen.raija@gmail.com

Jäsen
Tiina Tynkkynen-Hieta
Linkinlahdenkatu 10 B 5
74130 IISALMI
p. 044 3043 558
tiinatyn@gmail.com

Sihteeri
Katja Tynkkynen
Talvisalonkatu 19 B 9
57100 SAVONLINNA
p. 040 5048 737
katja.tynkkynen@spyder.fi